

arribar a un tercer o quart curs de facultat! ¿De què els hi serveixen aquests estudis si no han obtingut cap títol que els capaciti per a una professió determinada? Doncs bé, amb el nou sistema els que arribin a tercer, i no vulguin o no puguin prosseguir, obtindran el títol corresponent i almenys hauran acabat uns estudis honorablement!

SOBRE EL CLASSISME

«En qualsevol societat que sigui classista també ho serà l'Educació». «No podem demanar que s'acabi el Classisme» (J. Sampera). Entesos. Aleshores aquestes afirmacions no van contra la llei, sinó contra la societat, contra els homes (FACTOR HUMA). Per tant, la llei és bona, el que no és bona és la societat, són els homes que no admeten la **igualtat de drets humans en l'Educació**... i per això és rotundament revolucionària la nova llei. El Classisme en l'Ensenyament no es pot desterrar (suposo que es deu referir a casa nostra quasi exclusivament) pels següents motius: 1) Els milionaris no volen que els seus fills tinguin els mateixos estudis que els seus treballadors. 2) Que els diners i la influència (això ho afegeixo jo) podran més que el somni idealista de la igualtat d'oportunitats. Resumint: **la llei no es portarà a terme perquè a alguns homes no els hi convé**. Perquè la majoria la volem la igualtat d'oportunitats, ¿o no? Perquè el jovent principalment somnia amb un autèntic socialisme, almenys dins l'Educació... ¿o potser ara els joves es tornaran tradicionalistes? Per tant, aquesta és la nostra força: que no falli el FACTOR HUMA i sobretot la confiança absoluta en la Joventut que creix punyent darrera dels antiquats clasistes. Els pares, els mestres, els educadors, tota la societat actual i sobretot futura —FACTOR HUMA INTEGRAMENT— és la que té de quedar compromesa i acabar amb el Classisme.

¿No és magnífica la llei antisegregacionista entre blancs i negres? I molt s'ha lograt posant-la en pràctica, malgrat que els resultats encara ens diguin que blancs i negres segueixen matant-se. ¿No va ser impressionant «l'aggiornamento» del gran Joan XXIII i del Concili Vaticà II davant l'immobilisme de l'Església? I els resultats ¿quins són? Una profunda crisi provocada segons afirma un gran sector del Catolicisme d'altura, pel mateix Concili Vaticà II (no cal que recordem les polèmiques episcopals tan recents a conseqüència de la famosa «Assemblea Conjunta»). Potser posem exemples massa enlairats. Toquem de peus a terra. Les lleis de tràfic suposem que són bones, oi? Però si aquestes lleis de tràfic les jutjem pels seus «resultats concrets i palpables» (J. Sampera) —mils i mils d'accidents de tràfic en un sol fi de setmana europeu— hauríem de creure que són dolentíssimes. Aleshores els que «**critiquen les lleis pels seus resultats**», és a dir, els que tenen «**el nas molt fi**», deuen afirmar categòricament que no són bones ni la llei antisegregacionista, ni el Concili Vaticà II, ni les lleis de tràfic, ni... ni potser tampoc —i perdoneu el salt gegant en la comparació— tota la llei evangèlica (amb el nou Manament de l'Amor inclòs), perquè amb l'exemple de molts cristians ¡que mal parada queda tota la llei de Crist!

No insistim més. «Seria tirar pilotes fora». Reconeixem que els que fallem som nosaltres, els homes, el FACTOR HUMA. Hi ha lleis bones. La d'Educació n'és una. De llei perfecte no n'hi ha cap. Ara bé, totes són **perfectibles**. I això hem de procurar nosaltres. Posar-hi fermament el pit, tots, sense excepcions, a fi d'assolir un ferm, un veritable i ben entès «socialisme» a nivell nacional, dins la gran problemàtica del nostre Ensenyament.

I penso que mentre no canviï la naturalesa humana, tota proposició i disposició dels homes serà discutida, **perquè no és possible que encerti els gustos, desitjos i interessos de tots**.

M. E. I. P.

FIGURES DE CATALUNYA

Rosa Maurí

La ballarina més famosa del seu temps

La cèlebre ballarina que alhora que el general Prim i el pintor Fortuny constituí, el segle passat, el tríode del legítim orgull reussenc, té prou títols per a figurar en una galeria de catalans il·lustres? Hi ha en la valoració de mèrits i qualitats una infinita latitud, i no sorprendria que algú arrufés el nas en topar amb aquesta «Rosita» de peus lleugers, entre tants varons greus, herois i savis. Cal reconèixer que, en el seu ram, Rosa o «Rosita» —com en realitat es va fer dir tota la vida i per tothom— fou una personalitat extraordinària, i dins la suposada frivolitat del seu art, conservà una seriositat remarcable. D'altra banda, convé remarcar constantment amb l'exemple, que són innombrables els camins que menen a la celebritat i a la immortalitat, no solament per als individus, sinó per a les nacions que els ha vist néixer.

Rosita era de Reus; hi va néixer el 6 de desembre del 1885. El ballar li venia de mena, puix que el seu pare era artista coreogràfic. Debutà als deu anys en un teatre de Mallorca. Completà els estudis, fins aleshores domèstics, a París, amb Madame Dominique. Formà part del cos de ball de l'Òpera. Sembla que va actuar al Circ Barcelonès, on formà parella amb Ricard Moragas, i al teatre Principal, on els barcelonins l'aclamaven per l'agilitat dels seus tronats, les seves voltes sobre la punta del peu i la seva incuperable elegància. Poc després, a la Scala de Milà, assolí ràpida notorietat; el mestre Gounod, que la hi descobrí, la recomanà al director de l'Òpera de París, que la contractà perquè aparegués com a primera ballarina en el «Divertissement de Polyeucte», obra del mateix Gounod (1878). L'èxit fou clamorós i restà contractada per un període molt llarg, en el qual estrenà «La Korrigane», «La Tempête», «Le Reve», «La Maladetta» i «Silvia». Era ja un astre de primera magnitud en el firmament parisienc. Amiga del polític Antoni Proust, ministre de Belles Arts, per ell fou presentada al gran pintor Manet, que li féu un retrat embolcallada en una bata rosa. Per cert que Rosita no li concedí sinó una curta sessió de posa, i el pintor hagué de deixar la seva obra sense acabar. En revenja, revenja benigna, Edouard Manet escriví aquest epigrama:

«Rosita, qui n'as pas voulu attendre á la pose,
Désormais, anonyme, tu resteras Femme en Rose».

En general no li agradava deixar-se retratar i menys amb el clàssic tu-tu de ball. A jutjar per les imatges que en resten, Rosita Maurí no era una bellesa ni era l'esbelta la seva qualitat; apareix més aviat plenet, bruna i d'expressió severa. Una gràcia que molts tractaren de descriure, però probablement indescriptible, comunicava als seus moviments un atractiu formidable i infalible. Triomfà arreu del món. A Berlín, l'emperador Guillem I volgué felicitar-la personalment.

En retirar-se de l'escena fou nomenada professora de ball del Conservatori de París.

Morí el 1923, i cal esperar que la terra, li hagi estat tan lleugera com els seus peus ho foren sobre la terra.

LA VALL, 15 de maig del 1972

almacén de ventas

al servicio de la construcción

carretera de barcelona, s. n.

teléfono 52

santa eulalia de ronsana